

Σ ΣΥΝΤΑΣ

Δημοσιεύοντες τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Σόντα σήμερον καὶ ἔχαολουθοῦντες ἐν τῷ μέλλοντι γνωρίζοντες εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον τοῦς διαπρέποντας εἰς τὰς φραίας τέχνας, νομίζομεν διτὶ οὐχὶ ὅλιγον συντελοῦμεν εἰς ἀναζωόργητιν τῶν πρὸς ταῦτας αἰσθημάτων, ἀτίνα, ὡς μὴ ὥραιλε, δὲν δεικνύουστι μεγάλα σημεῖα ὑπέρβεως.

Γεννηθεὶς ἐν Κερκύρᾳ ὁ κ. Σόντας, μετέβη ἐν ἑταῖ 1834 εἰς Νεάπολιν, ἵνα ἐπὶ τριετίαν ἐπούδασε τὴν τε Ἀρμονίαν καὶ Σύνθεσιν ὑπὸ τῶν διάσημουν τότε καθηγητὴν Τσιγγαρέλην, διευθυντὴν τοῦ ἀνεόδει Ψδείου.

Κατὰ τὸ 1837 ἐπέστρεψεν εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἐπανίλαβε τὰς μουσικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ὑπὸ τῶν διακρεπῆ μουσουργῶν Νικόλαον Μάντζαρον, καταγίνομενος συνάμια καὶ εἰς μικρὰς τινὰς συνθέσεις. Μετὰ ταῦτα ἐτόνισε πολλοὺς ὄντους τοῦ ἔθνους ποιητοῦ Διονυσίου Σωλομοῦ, καὶ κατὰ τὸ 1855 ἔγραψε τὸ πρῶτον μελόδραμα, λαβάν τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν Τριῶν Σωματοφρέλακων τοῦ Δουΐμα. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐκρίθη εὑμενέστατα, ἢ δὲ Ἑλλην μουσουργὸς προσεκλήθη νὰ μεταβῇ εἰς Μιλάνον, ἵνα ἀναβιβασθῇ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν του τόμελόδραμα τοῦτοπλι τῆς ἑντης σκηνῆς· καὶ γῆτο ἐτοιμασθῆται τὸ πρᾶξη, ἀλλ' ἐκωλύθη, ὑπὸ τοῦ θαγάτου τῆς προσφίλοντος αὐλύγου του. Πλέον ἀπαλούφειν τὸ 1856 ἀφίκετο ἐνταῦθα γεννόμενος δεκτὸς μετ' ἔθνουσιν, καὶ μεγάλως τιμήθεις ὑπὸ τῶν ἀτεμνήστων "Οἴωνος καὶ Ἀμαλίας", ἦτις καὶ τῷ ἐδώρησεν ἀδεμαντίνην πολύτιμον χαροφίδα εἰς ἀνάμνησιν. Κατὰ τὸ 1857 ἔγραψε νέον μελόδραμα - "Ο κόμης Ιουλιανός", ἐπὶ στίχων τοῦ Κερκυραίου ποιητοῦ Γ. Μαρκορᾶ, καὶ μετὰ τοῦτο - "Τὸν Τυποφήριον" καὶ - "Τοὺς δύο ἀπαιτητικούς". "Ηδη ἀποχολεῖται τράφων νέον ἔργον - Τὴν Γαλάτειαν", λαμβάνον τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τοῦ γνωστοῦ δράματος τοῦ Σπυρίδωνος Βαστιλειάδου.

Τοιοῦτος ἐν ὅλοις διακρίθηκεν. "Ἐλλην μουσουργὸς καὶ ταῦτα τὰ ἔργα του εἰς ἐπάμενον ἡμῖν φύλλον φέλομεν δημοσιεύσει, καὶ ἡμεῖς τεράχιον ἀνέκδοτον αὐτοῦ, ὑπὲρ εὐχρηστῆς πάνω μᾶς ἔχορήγησε.. Διὸς γνωρίζομεν ἐντὶ εἰς ἄλλην κοινωνίαν τὶ θὰ ἐπράττειν, ἐν μέσῳ δικιάς τῆς "Ἐλληνικῆς ζωῆς" οὐδὲνα τὸ πρᾶξη γενναιότερα ἔργα.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ζητοῦμεν ταπεινῶς παρὰ τῶν ἡμερησίων συναδέλφων, δισταγμάτων ἐσχάτως τὰ περικοσματάτα τὴν Α. Α. Μ. τοῦ Πατισάρη προσόντα, τὴν ἀδειαν νὰ ἀσχολήθωμεν καὶ ἡμεῖς μικρὸν περὶ αὐτοῦ. Δὲν εἶμεθα βέβαιοι, ἀλλὰ τρέφομεν μυστικὰ τὴν ἐλπίδα, διτὶ θὰ ἐπιψυχίσῃ τινὰ νὰ ἐκράσῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς τὰς θεριὰς εὐχαριστίας του ἐπὶ τούτῳ, ἐνī ἐξ ἄλλου, ἐκ μετριοφροσύνης βεβαίως, ἵνα μὴ γινώσκῃ τὸ ὑπόκινον του ποῖοι διθυραμβικοὶ παιᾶνες γράψονται ὑπὲρ τοῦ κυριάρχου του καὶ ὑπὸ αὐτῶν τῶν ἔχθρωντάτων ἐφημερίδων, θὰ ἀπαγορεύσῃ πώτηρῶς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ωβλου μας εἰς τὸ ἄλλοτε ἀγανάκτης κράτος του. Καὶ εἶμεθα ἡναγκασμένοι νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ Καλίφου τῶν πιστῶν, διάτι ἡ ἐσχάτως γενομένη ἐκδήλωσης ιδιαιτέρας τινὸς ιδιοτριπτικοῦ αὐτοῦ ἔχει πελλήν μὲ τὸ ἔργον μας σχεσιν. Ο Σουλτάνος δὲν ἀγαπᾷ νὰ γελοιογραφῆται περιπλεπτεῖ δὲ εἰς ιδιαιτέρον εἶδος νευρικῆς ταραχῆς, διτὶ τούτη ποτε νὰ ἴδῃ ἐν εὐτραπέλῳ τινὶ φύλλῳ σατυρικούτην τὴν μορφὴν αὐτοῦ. Ἐσυγάγει τὰ γελοιογραφικὰ πόλλα τῆς Βιέννης, ἀμοιβούντα ἐγχωρίων θεμάτων ἐν τῇ φυσικῇ παντοχοῦ παρεπομένῃ τῷ θρόνῳ πολιτικῆς νάρκης, ἐτράπτησαν κατὰ προχέρου λείας, τοῦ Σουλτάνου, οὐ νὴ εἰκὼν ὑπὸ μορφὰς ποικιλωτάτας παρεδίδετο ὡς εὐπρόδειτος σατυρικὴ τροφὴ εἰς τὸ δημόσιον. Ο Σουλτάνος ἔμαθε τὸ πρᾶγμα, ἐκτησε τὰς ἐφημερίδας, διστηρεοτίθηται καὶ ἔκαμε φιλικὰς παραστάσεις πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινούπολει πρεσβευτὴν τῆς Αὐστρίας. Τὸ ἐν Βιέννῃ ὑπουργείον τῶν ἑξωτερικῶν μὴ θέλον νὰ δισταρεστήσῃ πελάτην πολύτιμον διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα προσεκάλεσε τοὺς διευθυντὰς τῶν σατυρικῶν φύλλων καὶ ἐν δύρματι τῶν συμφερόντων τοῦ Αυστροουγγρικοῦ κράτους ἐξόρκισεν αὐτοὺς νὰ παύσουσι σατυρικούτης τὸν Σουλτάνον. Οἱ ἐφημεριδογράφοι, κομπάζοντες ἐπὶ τῷ μικρῷ διπλωματικῷ ἐπιποτόῳ οὐ ἔγαντο ἀφοριμή, ὑπεσχέθησαν ρητῶς νὰ παύσουσι πλέον διασκεδάζοντες τὸ κοινόν μὲ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ Σουλτάνου καὶ ἔκτοτε ὁ Ἀβδούλ Χαρμίτ κοιμήται ἥσυχος.

Δὲν εἰναι δύμας αὐτὸς ὁ πρῶτος μέγας ἀνήρ, διατάσσει τὴν σάτυρα. Δὲν εἰναι ἔξηκριβωμένον τίνα ἐπιρροὴν ἔχει ἐπὶ τῶν νεύρων καὶ κ. Παπαμιχαλοπεύλου ηθέα τῆς γελοιογραφίας του, εἰναι γυμνοτὸν δύμας ἐκ τῆς ιστορίας, ὅτι ὁ μέγας Ναπολέων καὶ ὁ Κρόμβελλ δὲν ἤνεγκονται τὴν σάτυραν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Ἐπὶ τοῦ πρῶτου παιητῆς τις καθείρχηται ἐν σκοτεινῇ καὶ ἀνηλίψι εἰρικῇ τόσους μῆνας δύσις στίχους περιεῖχε τὸ σατυρικὸν ποίημα, διπέρ γέραφεν ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ ξασλένος τῆς Ρώμης. Ο Κρόμβελλ εἶπε ποτε, ὅτι καρμία στίτυρα δὲν εἰναι δικτύρα του καὶ οι "Ἄγγλοι, κατ' ἔσοχήν θετικοί ἔκποτε λαοί, ἐπαυταν σατυρίζοντες τὴν κυβέρνησιν, μέχρις οὐ ἀνηλίψει ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁ Γεωργίος ὁ Γ'. Εστις εὔρισκεν ἔξαρτεικήν τέρψιν εἰς τὰς σχεδιαζομένας γελοιογραφίας τοῦ σεπτοῦ αὐτοῦ προσώπου.

"Ἀλλὰ σήμερον μὲ τὸν ἐλευθερόν τοῦ τύπου καὶ τὸν πρόσδον τοῦ πολετομοῦ, οἱ ἐπιφανεῖς ἀνδρες οὐδὲν δύνανται νὰ ἀντιτάξωσι κατὰ τῶν ἀδιακόπως πληρητόντων αὐτοὺς σατυρικῶν θελῶν, πολλοὶ δὲ αὐτῶν, ποιῶντες τοὺς τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, διμολιγοῦσιν ὅτι μεγίστην θυμηθῆσαν ἐμποτεῖ αὐτοῖς ἡ θέα τῆς εἰκόνος των ἐν τοῖς σατυρικοῖς φύλλοις. Ο Τσάρος ἀποσφραγίζει πρῶτος τὸ ἀγγλικὸν Πώντες καὶ τὸ παρισινόν Σερβίον ὁρίζει διπλωματικῶς τὸν θρόνον τοῦ θραπεύτη του, δὲ Βίσμαρκ δύσις απὸ δεκαπεντατείας εἰναι ἀνθρωπος διεσπότερος δέντρος, τὴν γραφίδα τῶν γελοιογράφων, οὐδὲποτε κατεδάφει αὐτοὺς διὰ τοῦ σιδηροδρομοῦ μίσους, διπέρ γέραφεν αὐτοὺς διὰ τοῦ θρόνου τοῦ θραπεύτη του τὸ Κλαδεράδας, οὐ πάντας φέρει ἔξωγραφημένην καὶ τὴν κεφαλήν τοῦ καγκελάριού μὲ τὰς τρεῖς κλασικὰς τρύγας της, τὰς δρύσιμενας δίκην δερδυλίων ἐπὶ δέσμιθρας.

- Μόνον ὁ Σουλτάνος ἀποτελεῖ ἔξαιρεσιν. "Εξευρωπαίσθη καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἐνδύεται εύρωπαιτέ, φορεῖ φέτον ἀντὶ ἀδεμαντοπειράτους σαρικού, τρώγει φαγητά παρασκευαζόμενα ὑπὸ γύλλων μαγείρων, παίζει σφαιριστήριον, ἔχει Ἱ-αλὸν δρυμουσικὸν καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὰς 'Οδοχίσκας του νὰ προμηθεύσωνται μόναις ἐκ τῶν ἔργαστησθῶν τὰς ἀναγκαιοῦστα αὐταῖς ἀντικείμενα. "Ἐν μόνον δὲ, κατώρθωσε νὰ μὴ δρυγίζεται ἐκ τῶν ἀφορώντων αὐτῶν δρυματισμένων - καὶ ἐκ τούτοις διακρίνεται ἀπὸ τῶν λοιπῶν μὴ διαβάσων συναδέλφων του.

Τσοπανάϊσος